

Alber Kami, francuski književnik i filozof, svojom literaturom, obojenom egzistencijalističkim idejama, odnosno filozofijom apsurdna obilježio je ne samo francusku već i evropsku literaturu dvadesetog vijeka.

Rođen je 7. novembra 1913. god. u Alžiru. Tamo se školovao i završio Filozofski fakultet, zatim bio činovnik, meteorolog, prodavac automobilskih djelova, novinar, glumac.

U Pariz je otišao 1940., a već 1942. god. bio aktivan u Pokretu otpora kao borac za oslobođenje od fašističke okupacije. Te 1942. objavio je roman «Stranac», a nakon toga i «Mit o Sifizu». Zatim su došla i druga djela: roman «Kuga», esej «Pobunjeni čovjek», drame «Kaligula» i «Opsadno stanje», novela «Pad». Nobelovu nagradu za književnost dobio je 1957. god. Kami je sebe kao mislioca i književnika izgrađivao na djelima Andre Žida, Blez Paskala, Kjerkegora, Kafke, Ničea, Dostojevskog, Sartra.

Poginuo je u saobraćajnoj nesreći 4. januara 1960.

U svojim djelima, bilo da su romani, drame ili eseji – Alber Kami se bavi čovjekom i ljudskom egzistencijom; traga za smislom čovjekovog trajanja i uprkos radostima koje život pruža on u njemu otkriva apsurd što ga čini besmislenim, zbog čega i čovjekovo trajno nezadovoljstvo u ovom svijetu i stalni sukob pojedinaca i svijeta i osjećaj čovjeka da je stranac u ovom svijetu. Na toj relaciji Kami i razvija svoju filozofiju apsurdna.

O djelu:

Roman «Stranac» je roman od niza situacija u kojima je sadržana Kamijeva filozofija apsurdna. U trenutku kada se pojavio, ovaj kratki roman bio je zaista stranac po tome što ne raspravlja o dnevnoj politici već iznosi sasvim privatne stvari: zgone i nezgone jednog malog čovjeka u gradu, koji sticajem okolnosti završava svoj život kao zločinac. Događaji koji se nižu kao na filmskom platnu nemaju nikavog smisla ni opravdanja: oni su potpuno apsurdni. Sve ove specifičnosti bile su potpuna novina u trenutku kada se roman pojavio. Kami nam daje sliku Mersoa – čovjeka koji se, najblaže rečeno može smatrati čudakom. Zavisno od našeg odnosa prema djelu i načinu na koji se prilazi analizi Mersoa, možemo ga smatrati psihopatom, čovjekom životinjskih nagona s nedostatkom osnovnih ljudskih emocija. Međutim, Merso je u stvari prototip čovjeka «bačenog u svijet» nemoćnog da se snađe u njemu.

Merso je osoba koja zbog «fizičkih potreba potiskuje osjećanja», on je sin koji spava na majčinoj sahrani i ne pokazuje tugu zbog njene smrti; on je ljubavnik koji ne voli svoju ljubavnicu i spreman je da se njome oženi «ako ona to želi»; on je prijatelj koji sluša tuđe probleme jer mu je dosadno; i na kraju, Merso je svirepi ubica koji izvršava zločin «zbog sunca». Događaji iz Mersoovog života nižu se kao dosadni, beskrajni niz «sadašnjosti» koje ova ličnost ničim ne povezuje niti osmišljava. Vrhunac te apatije je upravo ubistvo čovjeka u atmosferi Mersove nemoći da se odupre silama izvan njega. Merso ispoljava svoju duhovnu pasivnost u svakoj prilici. Najčešće to čini ćutanjem ili neobičnim reagovanjem u kojem nema vrednovanja bića, stvari, pojava, događaja, doživljaja i sl. Njegova indiferentnost izbija na svakom koraku, a često i kroz izjave: »Što se tiče mene, bilo mi je svejedno...», malo sam razmislio i rekao-ne», «Ništa nije bilo važno i dobro sam znao zašto...» Sve se to odnosi na njegov društveni život.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com